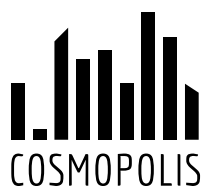

Týmový HRÁČ

Náště lásky

COSMOPOLIS

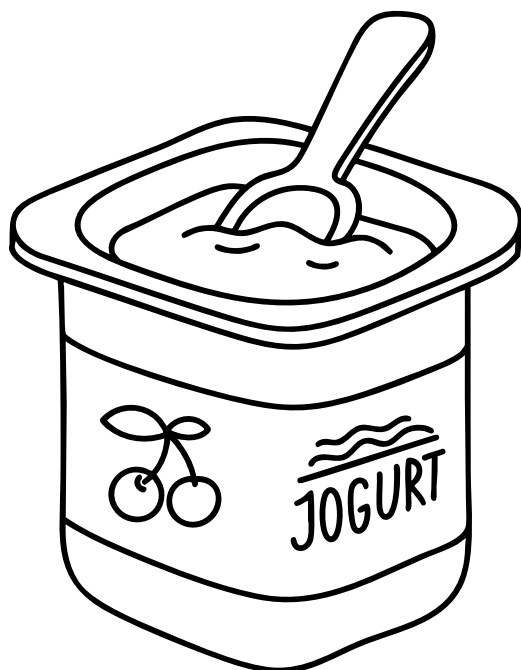
M. K. HARDY
MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

M. K. Hardy
&
Michaela Schmiedlová

Týmový hráč

Všem našim čtenářům a čtenářkám

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

TÝMOVÝ HRÁČ

Text © M. K. Hardy, 2025

Text © Michaela Schmiedlová, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzana Valková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 205. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk TBB, a. s.

ISBN 978-80-271-8162-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-8161-2 (pdf)

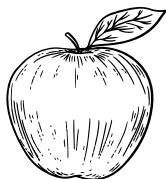
ISBN 978-80-271-5932-1 (print)

Poděkování

Jednomyslně jsme se shodly, že nutně potřebujeme poděkovat hlavně těm všem, kteří se podílí na hlídání našich ratolestí. Protože doopravdy není až tak jednoduché skloubit náš pracovní život, péči o děti, a ještě tak časově náročný koníček, jako je psaní knih. Takže od srdce děkujeme... však vy moc dobře víte, kdo nám s kluky pomáháte 😊

Vaše vděčné
Monča a Míša

Kate

(O ČTYŘI ROKY DŘÍVE)

„Brambory! Zapomněla jsem koupit brambory,“ posteskla jsem si. Stála jsem před lednicí, vytahovala jsem všechny ingredience, co jsem potřebovala na dnešní oběd, a zírala na prázdný šuplík, ve kterém měly být brambory.

Mark si ke mně zezadu stoupl, objal mě a zadíval se do ledničky se mnou.

„Myslíš, že když do té ledničky budeme zírat dost dlouho, tak se tam zjeví?“ zeptal se mě s hranou vážností.

„Pokud jsi náhodou nepověsil svoje chirurgování na hřebíček a nezačal ses věnovat kouzlení, tak nejspíš ne,“ povzdychla jsem si. Nechtělo se mi jezdit do obchodu, potřebovala jsem toho doma ještě tolik stihnout! Zítra nás čeká velká rodinná oslava.

„Kouzlit teda neumím, ale když mi slíbíš, že večer dáme sex,“ šeptal mi do ucha, „tak ti pro ty brambory sježu.“

Musela jsem se zasmát, bože, jak já ho milovala. „Ty po tom ránu ještě nemáš dost?“

S Markem jsme se o druhé miminko snažili už nějakou dobu a teď jsem měla své plodné dny, takže by jeden řekl, že už z toho dovádění v posteli bude unavený.

„Tebe nebudu mít dost nikdy, ale že jsi to ty,“ pronesl rádoby blahosklonně, „sjeďu ti pro brambory i bez příslibu sexu.“

Rozesmála jsem se ještě víc než napoprvé a ohlédla jsem se po Sarah. Ta nám však nevěnovala sebemenší pozornost a dál si prohlížela encyklopedii.

„Vem jich prosím aspoň dvě kila,“ otočila jsem se k němu čelem, ruce jsem obtočila okolo jeho krku a políbila ho na rty.

„Rozkaz, generále,“ zasalutoval mi. „Mám s sebou vzít i Sarah?“

„Nemusíš, chtěla by ti pomáhat, a to byste se vrátili nejdřív zítra.“

„Kdyby sis ještě na něco vzpomněla, napiš.“

„Jsi můj rytíř v zářivé zbroji.“

„Spíš ve stříbrném porsche,“ mrkl na mě.

* * *

Nakrájela jsem cibuli, oškrábala mrkev, vyndala pekáč, okořenila kuře, dokonce jsem stihla vysát, zapnout pračku, vyklidit myčku a Mark nikde. Zkusila jsem mu zavolat, ale hovor ani po několikaťm pokusu nepřijal.

Začínal se mě zmocňovat špatný pocit, a když jsem na příjezdové cestě konečně uslyšela přibližující se auto, dost se mi ulevilo.

Rovnou jsem šla ke dveřím, rozhodnutá Markovi pořádně vyčinit, jenže když jsem otevřela, nestál přede mnou můj manžel.

Krev mi ztuhla v žilách.

„Paní Cooperová?“

Přikývla jsem. Výraz jeho obličeje mluvil za vše. NE! Tohle se neděje. Ne! Ne! Nechtěla jsem slyšet, co mi přišel říct.

„Je mi to líto, ale musíme s vámi probrat vážnou situaci,“ spustil policista a mně začalo hučet v uších. „Mám pro vás špatné zprávy týkající se vašeho manžela...“

Carl

(V SOUČASNOSTI)

Bylo krásný být zase jednou doma. Zéland je prostě moje útočiště a štvalo mě, že jsem tu trávil tak málo času. Tentokrát to nebylo tak dlouho od doby, co jsem se tu zjevil na Vánoce. Dva měsíce se s mým tréninkovým harmonogramem ztratí. Nevím, která z událostí, kvůli kterým jsem přijel tehdy nebo teď, mě těší víc.

Cestování jen s příručním zavazadlem a v první třídě mělo jisté výhody. I přes délku letu mi bylo dost dobře. Cívil jsem na filmy a chvíli spal, i nohy se zádama jsem si mohl natáhnout. Sice jsem plánoval koukat na záznamy posledních zápasů, ale nějak nebyla chuť. Mohl jsem si zaplatit soukromý letadlo, ale nechtělo se mi zbytečně vyhazovat prachy. To využíváme jen ve dnech, kdy lítáme domů spolu s Malcolmem, kterej se mnou přestoupil ze Zélandu do Austinu v Americe. Nechápu, proč to udělal, pro mě to byla nutnost kvůli mizerně podepsaný smlouvě, zato Malcolm mi jako důvod řekl, že chtěl prostě zkusit něco jinýho. Nedostal jsem z něj nic dalšího, ale takovejhle důvod přestupu mi připadal nereálný.

Teď jsem se sportovní taškou přes rameno procházel pečlivě udržovanou zahradou, která by se směle mohla vydávat za zámeč-

ký park, takže mě vůbec nepřekvapilo, když mě v nose pošimralo agresivní aroma všech místních květín. Podrbal jsem se pod podrážděným nosem. Henry může být rád, že jeho žena není alergická na kytky. S tou svou zálibou v zahradničení by měl utrum.

Ani ne po pár vteřinách mi otevřela dveře figurína pomalovaná jak z lekce výtvarné výchovy.

„Seš tu nověj vrátnej?“ zazubil jsem se na Drewa, který měl toho tetování na můj vkus až moc. A to je co říct, protože jsem taky nebyl zrovna nepopsanej list papíru. Jenže co se vůbec divím, chlap, kterej vlastní tetovací salon, přece nemůže bejt holej.

„Byl jsem nejbliž.“ Ustoupil od vchodu, abych mohl projít, a taky jsem to udělal. Hned jsme se na přivítanou poplácali po zádech.

„Máš novou kérku?“ Asi má taky pracovní deformaci, když se hned při pozdravu ptá na tohle.

„Ne.“

„Ne? Vyhráls několik zápasů.“ Vážně se diví, že jsem s naší letitou tradicí skončil?

„Novej kraj, novej mrav,“ pokrčil jsem rameny a dál to nerozebíral. Nebylo by mi příjemný s ním řešit, že co jsem odešel ze Zélandu, nenechal jsem si vytetovat už vůbec nic. Jednou jsem do salonu zašel, hned po první výhře. Rozhlédl jsem se tam, všude klid a prázdno, žádná známá tvář, a bolestivě jsem si uvědomil, že má tradice s klukama skončila.

„Konečně!“ Domem zaduněl Henryho hlas a dupot ho následoval. Zahodil jsem tašku a nechal se pevně obejmout. Jak ten mi chyběl.

„Čau, Baby,“ konečně jsme se pustili. Vypadal tak spokojeně, jako kdyby byl něčím sjetej a v tom nejlepším rauši. I když to byl jen dojem, protože Henry, co vím, nikdy svoje tělo těma sračkama nezneuctil, to jsme měli společný.

„Tak kde ji máš?“

„Myslíš jeho?“

Kurva. „Jak to mám sakra vědět, když napíšeš Taylor.“

Henry se podivně zachechtal a pak se ohlédl přes rameno. „Fakt mi tady chybíš. To jméno se mi líbí, ale když jsem přesně tohle naznačil Yumi, málem mi ukousla hlavu. Takže to před ní neříkej.“

Zachechtal jsem se, ale přikývl. „Tak kde ho máš?“ Už jsem se nemohl dočkat, až uvidím Henryho prcka. Já jsem sice na děti nikdy moc nebyl, ale tohle je rodina a na tu se těším.

„Teď usnul. Spěcháš?“

„Vůbec.“

„Tak si dáme něco k jídlu a podíváme se chvíli na telku?“

Neměl jsem to srdce mu říkat, že tohle jsem dělal poslední půlden v letadle. „To by šlo.“ Všichni tři jsme prošli do obýváku, který zel prázdnotou. „Kde máš Yumi?“

„Spí.“

Tak moment. „Neříkal jsi, že usnul prcek?“

„To je v podstatě to samý.“ Mávl rukou a zalezl do kuchyně. Drew mezitím skočil na gauč a na něco čučel. Formule?

„Sleduješ formule?“

„No jasný.“ Posadil jsem se vedle něj a přimhouřil oči.

„Co tě na tom baví? Vždyť jezďej pořád dokolečka, nic se tam neděje.“ Tenhle sport jsem nikdy nepochopil. Stokrát jedou jedno a to samý kolečko, a než se konečně předjedou, to by jeden zakořenil.

„Všechno,“ podíval se na mě jako na cvoka. „Škoda, že už nezavodí Rees, byl to prostě borec. Vsadil bych se, že by sbíral jeden titul za druhým i nadále.“

„Kdo je Rees a proč teda skončil?“ To by mě fakt zajímalo, když byl údajně tak dobrej.

„Ty nevíš, kdo je Anthony Rees?!“ zhrozil se. „Nejúspěšnější pilot Formule 1 všech dob! Jenže před dvěma lety ukončil kariéru, i když si všichni mysleli, že by tak dalších pět let ještě dal. Rozhodl se usadit, vždyť to znáš.“

Otevřel jsem pusu a zase ji zavřel. Poznámku *Ne, já to neznám a nejspíš nikdy nepoznám*, jsem se rozhodl nechat si pro sebe. Ten Rees je jednoznačně jeden z těch, co věří ve *šťastně až do smrti*. O tyhle iluze jsem přišel ve chvíli, kdy se naši rozváděli. Hádky u nás byly na denním pořádku, obě dvě ségry z toho byly nešťastný a já se rozhodl, že někdo, kdo se údajně miloval, takhle přece nikdy nemůže skončit. Ne... Já prostě vztahy nevedu.

„Hele, Ben a Diego jsou dost dobrý piloti a ty jejich videa jsou geniální,“ tentokrát promluvil Henry a konečně se posadil vedle nás.

„Ty taky sleduješ formule?“ To je pro mě novinka, kdy na to má asi tak čas?

„Jen sem tam.“

„Slyšels, že Rees bude mít se zlatokopkou Vanessou dítě nebo možná už má? Nevím, jak dlouho to je, co jsem ji viděl na fotce s tím obrovským břichem.“

Překvapeně jsem zamrkal na Drewa, odkdy sledoval bulvár? A ještě k tomu se zajímal o nějakou roštěnku s těhotenským pupkem?

„Myslíš, že se rozvedou a bude chtít monstrózní alimenty?“ Teď mě zase šokoval Henry.

„To nevím, ale tý prdelce bych zaplatil alimenty i já,“ zazubil se Drew.

„Až tak?“ zvedl jsem obočí.

„Ještě bych jí přidal! Počkej chvíli.“ Vylovil z kapsy telefon a začal na něm něco hledat.

„Seš nižší liga, nemohl by sis ji dovolit.“ Oba dva se řhtali něčemu, co jsem nechápal. Jen jsem tékal pohledem od jednoho

k druhému a nestačil zírat. Pak mi Drew strčil před obličej mobil s fotkou nohatý blondýny.

„Slušný, co?“

Jen jsem na Drewovu otázku zlehka kývl. Musím uznat, že je to fakt kus. Dlouhonohý ženský jsou boží.

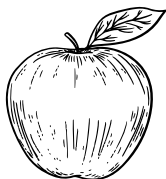
„Já ti to říkal,“ poznamenal rádoby povýšeně. „A teď je těhotná.“

„Kdy se z vás dvou staly takový drbný?“

Ti dva šaškové začali nanovo a pak už jsem jen sledoval, jak se po dráze řítěj formule, do kterých bych se ani nevešel.

Kate

Vyčerpaně. Přesně tak jsem si momentálně připadala. Věděla jsem, že přestěhovat celou rodinu nebude právě jednoduché, ale i tak mě tvrdá realita zaskočila.

„Sarah, prosím,“ zaúpěla jsem. Už jsme v obchodě strávily hodinu a má starší dcera si stále ještě nevybrala třetí jablko. Než jsme se přestěhovaly, takhle dlouho jí to nikdy netrvalo. Nijak nedala najevo, že by mě slyšela, a vrátila jablko, které nevyhodnotila jako dokonalé, zpět do přepravy. Kdybych ji neznala, myslela bych si, že mi to dělá naschvál a mstí se mi za vytržení ze známého prostředí. Ale ne. Výběr tří dokonalých jablek pro ni byl stejně důležitý jako dýchání. Normálně bych se obrnila trpělivostí, jenže Marci už byla zpruzená a svou nespokojenost hlasitě demonstrovala, dokonce tak hlasitě, až se po nás ostatní nakupující začali ohlížet. Netušila jsem, čím bych ji ještě mohla zabavit, vyzkoušela jsem už všechny osvědčené metody a vážně jsem jako pravá zoufalá matka začala uvažovat, že jí strčím do ruky mobil a pustím nějakou pohádku.

„Co třeba tohle?“ přesunula jsem do zorného pole Sarah krásné červené jablko. Podle toho, jak nakrčila nos, jsem poznala, že neprošlo. „A tohle?“ sáhla jsem do vedlejší bedýnky po zeleném,

které mi připadalo perfektní. Ani s tím jsem neuspěla. „Sarah, vím, že je to pro tebe důležité, ale...”

„Dámo,“ ozvalo se za mnou pobaveně a kdosi mi zaklepal na rameno. *Dámo?* Lehce dopáleně jsem se otočila a spadla mi brada. Marci seděla na předloktí snad největšího chlapa, co jsem kdy viděla.

„Co si to dovoluujete?“ obořila jsem se na něj. Rychle jsem se vzpamatovala z prvotního šoku a okamžitě se pro svou dcerku natáhla, jenže ta nevypadala, že by ke mně kdoví jak spěchala, a ještě se chytla výstřihu jeho trika. Zjevně u něj byla spokojená.

„To jsem ji měl nechat spadnout?“ podivil se a já si nebyla jistá, jestli ten dotaz náhodou nemyslí vážně.

„Spadnout?“ zamračila jsem se nechápavě.

„Tahle malá myška vám vystupovala z vozejků,“ pokrčil rameny.

„To není možný, teď jsem se na ni dívala.“

„Nejspíš se rozhodla vylodit mezi červeným a zeleným jablkem.“

Nelibě jsem sledovala, jak mu Marci tahá za triko a zkoumá potetovaný krk. Mluvil se zvláštním přízvukem, který jsem nedokázala nikam zařadit.

„Marci, pojď ke mně,“ teď už jsem k ní vykročila, chytla ji v podpaží za drobný hrudníček a snažila se ji od něj oddělit.

„Ne!“ rozkřičela se, jako kdyby ji na nože brali. „Chci stlejdu!“ pištěla dál a já cítila, jak rudnu v obličeji.

„Marci, to není žádný náš strejda, je to cizí pán. Vůbec ho neznáme,“ snažila jsem se jí to vysvětlit a dál jsem se ji z něj pokoušela sundat.

„Klidně vám ji ještě chvíli podržím, dokud si slečna nevybere to jabko,“ znovu lhostejně pokrčil ramenem, a když jsem vzhledla k jeho obličeji, oslnil mě úšklebek.

Jeho výsměšný návrh jsem ignorovala, jenže Marci se ho dál odmítala pustit.

„Tak, myško, vypadá to, že se mamce nelíbí, když tě držím,“ nestačila jsem zírat, jak Marci visí na každém jeho slově. „A víš, vlastně má pravdu. Fakt jsem cizí chlap, takže bude nejlepší, když se k ní vrátíš.“

A ona ho poslechla! Přepadla mě vlna úzkosti. Nejenže neuhlídám vlastní dítě, ještě ke všemu považuje neznámého chlapa za větší autoritu než mě. To jsem to dopracovala. *Proč jsi mě tu nechal takhle samotnou, Marku?!*

Ale ne. Já už zase mluvila na Marka, zděsila jsem se ještě. Už dlouho jsem k němu v duchu nepromlouvala.

„Jste v pohodě, madam?“ vrátil mě zpět do reality muž, který mi to vykolejení způsobil. Dvakrát jsem rychle zamrkala a začala jednat.

„Moc děkuju za pomoc,“ utrousila jsem, otočila se k němu zády a začala Marci sunout zpět do vozíku. Byla jsem mu vděčná, ne že ne, ale taky jsem se na sebe zlobila. Kdybych se nerozhodla stěhovat, nejspíš bych nebyla tak vyčerpaná, kdybych nebyla tak vyčerpaná, nemusel by zasahovat tenhle blahosklonně se tvářící týpek.

„Ty už prosím nevystupuj,“ požádala jsem Marci, která se mi dívala přes rameno a široce se zubila. Nejspíš na ni její zachránce dělal nějaké veselé ksichtíky. Nejradši bych ho napomenula, aby se mi přestal montovat do výchovy a nerozptyloval mi dítě, jenže bych si tak akorát vybíjela vlastní frustraci na nevinném muži.

Když jsem si byla jistá, že Marci sedí a nechystá se opět vylézt, otočila jsem se směrem k Sarah, abych zjistila, jak pokročila s výběrovým řízením tří výstavních jablek. Jenže k mému nemalému zděšení se po mojí starší dceři slehla zem. Srdce mi okamžitě začalo bít až v krku.

„Sarah! Sarah!“ zběsile jsem se rozhlížela ze strany na stranu.

„Dámo,“ ozvalo se znovu. „Ta Sněhurka je ve vedlejší uličce.“

Podle tónu jeho hlasu nebylo pochyb, že se královsky baví. Kdyby se nejednalo o mě a mou situaci, nejspíš bych se zasmála s ním. Prevíť jeden bezstarostný!

Carl

Podíval jsem se z okna a usmál se. Dneska by to šlo. Ještě nebylo ani osm a slunce pralo oknem přímo do kuchyně, ve které to konečně začínalo krásně vonět. Sklopil jsem zrak k pánvi a zamíchal si vejce se slaninou, posypal je troškou pažitky a na poslední chvíli přidal ždibec másla, aby se zjemnila chuť. Nevařilo se mi tu tak snadno jako v mé vlastní kuchyni, ale nebylo to špatný.

Protáhl jsem si záda a chystal se vyklopit snídani na talíř, když se za mnou ozval rozespálý hlas.

„Co to tady tak krásně voní?“ Sakra, tohle jsem nevypočítal.

„Vajíčka, doufám, že je jíš.“ Přes rameno jsem se ohlédl na brunetku s dlouhýma nohama, se kterou jsem strávil noc.

„Určitě.“

Škoda. Přišla ke mně, přitiskla svoje špičkový silikony na moje záda a začala mi přejíždět rukama po těle. Včera byla skvělá, a jestli mě tu bude ještě chvíli hladit, nejspíš už si nestihnu promluvit v práci s manažerem.

Jakmile si šla udělat kafe, nenápadně jsem vyndal další talíř. Zprv jsem si myslel, že bude spát, takže se nasnídám sám, a zadruhé mi ze včerejška zbylo málo vajec. Včera jsem nakoupil a uvařil

jí večeri v její kuchyni, tohle je všechno, co mi zbylo. Na druhou stranu je mi jasný, že by bylo teď blbý jí říct, že ta várka byla celá pro mě, takže jsem ji nakonec rozdělil na talíře a po tréninku si budu muset dát druhou snídani jako Peregrin Bral.

„Vypadá to úžasně.“

„Nevadí, že jsem se pustil do snídaně?“

„Děláš si srandu? Snídaně do postele je nejlepší.“

Asi bych teda neměl říkat, že nebylo v plánu jí tam cokoli nosit. „Dobrou chuť, krásko, ale najíme se tady, ne?“ Posadil jsem se spolu s ní ke stolu a pustil se do jídla.

„Teda ty to do sebe házíš,“ zasmála se a vidličkou se v tom nějak moc nimrala.

„Tobě to nechutná?“

„Chutná.“ Pokud nejí po ránu slané, stačilo říct, snědl bych to sám a ještě teplý.

„Jak myslíš.“ Nehodlal jsem se pít po tom, proč si do pusy strčila sotva dvě sousta a oddělovala od vajec... do prdele. Ona je vlastně vegetariánka! Včera mi to říkala u večere, já jsem idiot.

Tak moment.

To ale znamená...

„Omlouvám se, úplně jsem zapomněl, že nejíš maso,“ začal jsem opatrně.

„Nic se neděje.“

Neřekl bych. „Proč ho ale máš v lednici?“ Vegetarián by si do lednice nic takovýho nestrčil. V obličeji viditelně zbledla a naprázdno polkla, než odpověděla.

„To je spolubydlícího.“

Začala se mi vařit krev v žilách. „Máš spolubydlícího?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Asi rok.“

To je dost dlouho. Zpřímá jsem se na ni podíval, jako bych jí dokázal vidět až do hlavy. Tohle většinou zabere na všechny. „A jak dlouho spolu chodíte?“ Marně jsem doufal, že bude zapírat. Jenže ona se na první dobrou přiznala, a co hůř, začala mluvit.

„Rok a půl. Jenže už nám to moc neklape. Odjel na pracovní cestu a ani mi nenapsal, že v pořádku dorazil...“

Jen jsem zvedl ruku dlaní přímo proti ní. „To si snad děláš srandu,“ vydechl jsem a rychle se zvedl od stolu. Já jsem takovej idiot! Jak jsem si toho mohl nevšimnout?

„Carle, počkej,“ vyskočila jen v tričku ze židle a chtěla ke mně přiběhnout, jenže můj tvrdý výraz ji zastavil v dostatečné vzdálenosti.

„Nezasloužíš si ho,“ vyhrkl jsem okamžitě a vyrazil ke koupelně, cestou jsem chňapl po poznámkovém bloku a tužce.

„Co ty o tom můžeš vědět!“ vykřikla zničehonic, což mě donutilo se otočit.

„Podvedlas svýho přítele...“ Co víc by chtěla slyšet? Myslím, že je všechno naprosto jasný. Tlouklo mi srdce a dělalo se mi zle. Připadal jsem si tak odporně, že bych si nejradši nafackoval. Co jsem to kurva udělal? Neměl bych si to vyčítat, nebyla to moje chyba sakra! Ale proč to udělala ona? Byl jsem teď jako ta ženská, co chrápala s mým fotrem.

„Poslední dobou si vůbec nerozumíme,“ rozbřečela se přímo přede mnou, jenže tentokrát mě ženský slzy neobměkčí.

„Kdybys s ním mluvila na rovinu, možná by to bylo lepší.“

„To nejde, urazil by se.“

Panebože, ženská jedna pitomá.

„No a co? Já tě znám pár hodin a jasně jsem ti řekl, že si máš přestat hrát s mýma koulema a že máš držet toho ptáka pevnějc, a seš uražená? Ne. S tím dalším bys měla být upřímnější.“

Viditelně se zarazila a zamrkala. „Jak jako s dalším? On je jediný.“

Očividně, a proto jsem tu teď já, co? „Tak to hodně štěstí.“ S těmi slovy jsem se zabouchl v koupelně. Chvilí jsem se drbal ve vlasech a přešlapoval tam a zpět, abych se uklidnil. Jak to mohla udělat? Podvést partnera, zradit důvěru a podkopat důstojnost? Kdybych to věděl, nikdy by se to nestalo. Na druhou stranu, pokud by to nebylo se mnou, mohlo to být s kýmkoliv jiným. Tohle vědomí mě donutilo udělat to, co jsem udělal. Na malý lístek jsem napsal vzkaz a tejpou ze svého báglu jsem ho přilepil na spodní stranu záchodového prkýnka. Tam si ho ona hned tak nevšimne. Byla klika, že jsem tu měl věci po včerejším tréninku, jinak bych s batohem na hajzl nechodil.

Ahoj, kámo, je mi to moc líto, kdybych tušil, že má chlapa, nikdy bych se s ní nevyspal. Kdyby sis chtěl promluvit nebo mi oprávněně jednu vrazit, zavolej mi.

Dopsal jsem tam své skutečné telefonní číslo a pak vypadl pryč. Doufám, že se s tou holkou už nikdy neuvidím, a pevně věřím, že totéž si bude přát i on, až si přečte můj vzkaz.

* * *

Na stadion jsem doběhl tak tak, zdrželo mě mé ranní rozhodnutí zničit někomu vztah. Cestou sem jsem zvažoval, jestli jsem neudělal chybu. Možná jsem měl odejít a do ničeho se nevměšovat. Jenže představa, že by to tomu chudákovi udělala znovu a třeba ne jen jednou, zatímco on by byl na služebce, se mi hnusila. Jasně, možná jsem se pletl, třeba byl úplně stejnej jako ona, existuje pravděpodobnost, že na žádný služebce nebyl nebo necestoval sám. Nicméně, udělal jsem to, teď už se tím nemusím trápit. Taký by ten vzkaz mohla najít ona, a tím pádem by se nic nestalo, což je taky možný, pokud bude mýt záchod.

„Skvělý, stihnul jsem tě.“ Vpadl jsem do kanceláře manažera ještě dřív, než na mé zaklepaní zareagoval. Už stál u svého stolu a dával si věci do krabice.

„Carle, co se děje?“

Co se děje? To samé, co před sezonou nebo třeba před rokem a taky před dvěma lety!

„Nebudeš tomu věřit, ale pořád řeším svůj přestup.“ V Austinu se mi hrálo dobře, ale po letech v Aucklandu jsem se nebyl schopnej smířit s faktem, že už si tam nezahraju. Peter jen pokrčil rameny a povzdechl si, jako kdybych ho snad svým požadavkem obtěžoval. „Netvař se tak. Moc dobře víš, že se snažím už dost dlouho ukončit smlouvu.“

Právě on musel celou tu dobu poslouchat moje kecy a nadávky, kterými jsem nešetřil. „Vím to až moc dobře. A stejně jako pokaždý ti opakuju, že to nejde.“

„Neříkej mi, že se nedá nějak prolomit jedna smlouva. Nemám problém zaplatit toho nejlepšího právníka, jakýho znáš.“ Před několika lety jsem si nechal špatně poradit člověkem, co myslel jen na peníze, a podepsal jsem smlouvu o přestupu. Byl jsem kapitánem týmu Aucklandu a taky kapitánem All Blacks, a teď jsem nemohl uvěřit, že by se ta smlouva nedala nějak překopat. Vzpomínám, že se nedávno v televizi stalo něco podobného nějakýmu fotbalistovi – Ronaldo nebo Messi, už se nepamatuju, na tyhle slečinky moc nekoukám. Každopádně jsem si tehdy říkal, že je to pěkněj idiot, když si nepohlídal, co podepisuje. Teď jsem za idiota já.

„Nedá, prostě nedá. Už seš tady dva roky, možná by ses mohl konečně smířit s tím, že máš novej tým, ve kterým už dohraješ zbytek kariéry.“

Jako kdyby do mě zabodl dýku. Doufal jsem, že svoji poslední sezonu strávím na Zélandu, ve svém rodišti, se svou rodinou a přáteli.

„Já jsem sžitéj s novým týmem, jsou to mí kámoši a rozumíme si, ale chtěl jsem poslední sezonu dohrát doma,“ přiznal jsem trochu zničeně, protože jsem si uvědomoval, že ta šance je mizivá. Peter přestal uklízet věci a povzdechl si. Obešel stůl a došel přímo ke mně.

„Poslyš, Carle, jsi skvělej chlap, perfektní hráč a ještě lepší kapitán, ale upřímně se těším, že tohle nekonečný debatování přenechám někomu jinýmu.“ Chtě nechtě jsem se musel ušklíbnout. Věděl jsem, že má pravdu, musím bejt nesnesitelněj, ale z mýho pohledu je to pochopitelný. Sice mi nedovolil přestup, ale až skončí ve svojí funkci manažera, bude mi chybět.

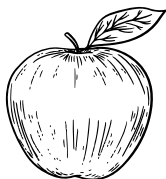
„Doufal jsem, že nebudu do svýho problému muset zasvěcovat dalšího člověka. Kdybys mě pustil, tak bys měl klid.“

Tentokrát se usmíval on. „Tvůj humor mi bude scházet.“ Poplácal mě po zádech a nakonec na krátko objal.

„Dík, taky si na tebe nejspíš vzpomenu.“

Znovu se zachechtal a pak mi dal pecku do zad. „A teď už padej, nebo přijdeš pozdě na trénink.“ Odtrhl jsem se od něj a s nepořízenou vyrazil do šatny.

Kate

Domnívala jsem se, že kondičku nemám tak špatnou, ale když jsem z přízemí do patra táhla už snad padesátou krabicí, svaly na stehnech mi námahou hořely. *Proč jsem nám nevybrala něco bezbariérového?* Jenže do domu, který jsem pronajala, jsem se zamilovala hned v prvním okamžiku, co jsem do něj vkročila. Byl vzdušný, díky obrovským oknům do něj proudila spousta světla, líbily se mi obroušené trámy v podkroví i omračující výhled, co se mi při západu slunce vždy naskytl... ale teď mi ty schody byl čert dlužen!

Už jen pět. Čtyři. Tři, odpočítávala jsem v duchu. *Dva. Neboj se, Marku! Já to zvládnu. Všechny to zvládneme! Jedna. Ufff.* Nahoře jsem si oddychla, na chvíli se opřela o stěnu, a kdybych neměla ruce zaměstnané, otřela bych si pot z čela. Dovolila jsem si tak chvilku setrvat, ale místo úlevy mě přepadla lehká panika. Stále jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že Mark by si to takhle přál. Určitě by chtěl, abychom se v životě posunuly, rozhodně by mě podporoval. *Že jo, Marku?* Požívala jsem se nahoru, ale nebylo tam žádné nebe, abych se svým zesnulým manželem mohla rozmlouvat, jen strop. Pohlédla jsem ještě z okna a...

Venku už se stmívá?! Jak se to stalo? Proč jsi mi nic neřekl? obvinila jsem Marka.

Ještě že jsem s ním vždycky rozmlouvala jen v duchu, kdyby mě přistihla máma nebo ségra, ostatně kdyby mě přistihl kdokoliv, myslel by si, že jsem cvok. Radši jsem se tím rychle přestala zabývat.

Ani po celodenní usilovné práci jsem neměla dojem, že bych s vybalováním pořádně pohnula. Doufala jsem, že toho stihnu víc, než mi mamka s tátou přivezou Marci ze zoo. Proti našemu stěhování intenzivně protestovali, přesto mi pomoc neodepřeli a pomáhali jak s přepravou věcí, tak s hlídáním holek.

„Jak to jde?“ Opřela jsem se o futra pokoje, který si v našem novém domově vybrala Sarah.

Svírala jsem těžkou krabici plnou jejích knížek. Nebo aspoň nápis tvrdil, že v ní jsou knihy. Možná jsem ji měla pro jistotu rozbalit. Už dvakrát mě popisek dokázal napálit. Celkem by mě zajímalo, kde jsem nechala hlavu, když jsem nám pakovala věci. Proč se v krabici, kde měly být boty, nacházel mixér a ruční šlehač, mi zůstávalo záhadou. Stejně jako proč místo vitamínů, léků a plně vybavené lékárníčky plnily bednu zarámované fotky z obýváku.

Sarah nedala znát, že by mě slyšela. Seděla dál nehnutě na posteli, zírala před sebe a vše, co jsem k ní v průběhu odpoledne nanosila, leželo netknuté na místě, kde jsem to zanechala.

„Ptala jsem se, jak to jde,“ zopakovala jsem o něco hlasitěji.

„Slyšela jsem tě.“

„Tak proč jsi mi neodpověděla?“ opáčila jsem dopáleně. „O tomhle jsme se přece bavily už tolikrát. Když se tě někdo na něco zeptá, máš odpovědět,“ hned jsem svého lehce zvýšeného hlasu litovala. Byla jsem sice unavená, ale to mi nedávalo právo na Sarah vyjízďet.

„Zprvė ses zeptala dost neurčitě. A zadruhé neznám odpověď.“

O té neurčitosti jsem se s ní nehodlala přít. Moc dobře věděla, že mluvím o zabydlování se. Nebo se mi zdálo, že to ví, ale u ní si

člověk nemohl být nikdy jistý. „Mohla bys to, že neznáš odpověď, nějak rozvést?“ požádala jsem ji.

„Jak mám vědět, jak to jde, když jsem ještě nezačala?“ protočila oči jako každý normální puberták. Aspoň něco měla se svými vrstevníky společné. I když jsem ještě nedávno tajně doufala, že nás tohle vzdorovité období mine.

„A proč jsi ještě nezačala?“ nehodlala jsem se jen tak vzdát. Vlastně jsem si náš rozhovor celkem užívala. Většinou se mnou Sarah ani přes veškerou mou snahu vůbec nemluvila. Často s ní byla kloudná řeč až v momentě, kdy jsem vyhrožovala zákazem počítače, jenže k takovým nekalým praktikám jsem se uchýlovala nerada.

„Přemýšlím.“

„O čem?“

„Jaký si zvolím systém. Chtěla bych jiný, ale zatím jsem si nevybrala, který bude nejlepší.“

„Systém čeho?“

„Uspořádání knihovny.“

Málem jsem se rozesmála. Z toho by měla má mladší sestra Vanessa radost. Byla to totiž šílená knihomolka a jediný, kdo měl povoleno sahat na její milované knížky, byla právě Sarah. „A mezi jakými styly řazení uvažuješ?“

„Barva, žánr, abeceda, série, oblíbenost, rok vydání, hodnocení na Goodreads.“

„Aha,“ přikývla jsem. Nejspíš by mě mělo uklidňovat, že se zabývá svou knihovnou a neřeší, jak ji přijmou v nové škole. Stále jsem čekala, kdy přijde nějaká scéna. Sarah nenáviděla neznámé prostředí, a přesto stěhování přijala takřka s ledovým klidem. Zdálo se mi to v jejím případě znepokojivě neobvyklé. „Až si to rozmyslíš, byla bych ráda, kdybys mi pomohla srovnat Marciino oblečení.“ To byla jedna z mála domácích činností, se kterou mi ochotně pomáhala. Podle ní jsem oblečení neuměla skládat ani

uklízet. Moje práce skončila v okamžiku, kdy jsem vyprázdnila sušičku. Koše s prádlem už se pak ujala sama. Pečlivě vše roztřídila, srovnala do úhledných komínků a uložila na správné místo.

Přikývla.

„Dokážeš odhadnout, jak dlouho ještě budeš přemýšlet?“ zeptala jsem se opatrně, protože mě přepadlo neblahé tušení.

Vrhla po mně pohled, kterým jasně dávala najevo, že ji svými dotazy akorát zdržuju.

„Dobře, už nebudu otravovat,“ povzdechla jsem si. Až teď mi došlo, že jsem tu těžkou krabici už dávno mohla odložit.

Toho urostlého chlapa ze samoobsluhy by ruce z jejího držení určitě nebolely.

Proč jsem si na něj proboha tak najednou zase vzpomněla?! Stalo se mi to už poněkolkáté. Od Markovy smrti jsem na jiného muže prakticky nepomyslela a najednou mi myšlenky ubíhají za cizincem, co mě pobaveně oslovoval *dámo*, co mě nachytal v mém nepříliš zářném momentu a před kterým jsem se ukázala jako naprosto neschopná matka. Jak jsem mu asi připadala? Nejspíš jako nějaká zoufalka.

Zato on měl do zoufalce hodně daleko. Nešlo si nevšimnout těch jeho svalnatých rukou, když mi podával Marci.

Přestaň už! napomenula jsem sama sebe. Přece nebudu myslet na svaly chlapa z obchodu.

Sice bych si ráda sedla na gauč a aspoň chvíli rozjímal, ale musela jsem ještě povléct postel v dětském pokoji. Po celodenním chození po zoo bude Marci nejspíš zralá rovnou na odpočinek. Svým způsobem jsem byla ráda, že toho mám tolik na práci, než abych se zabývala možnými negativními dopady stěhování.

Bylo to snad mé první sobecké rozhodnutí od doby, kdy jsem si vyslechla diagnózu Sarah. Porucha autistického spektra. S Markem jsme to obřečeli, protože hrozilo, že Sarah nikdy

nezačne mluvit, že nebude schopná fungovat ve společnosti, báli jsme se o kvalitu života, jaký může vést. Postupně se moje obavy rozplynuly, Sarah se rozmluvila, sice v pěti letech, ale s intenzivní logopedií se vše zvládlo, a dokonce zatím funguje normálně. I tak jsem prakticky vše ve svém životě podřizovala jejím potřebám. Jenže Vanessa měla pravdu, Sarah už nebyla ta křehká květinka, za kterou jsem ji kdysi považovala, a nastal čas myslet pro změnu na sebe.

Napřed jsem se angažovala v tátově škole bojových umění, což vzniklo úplnou náhodou. Sarah byla ve škole, já chodila s Marci v nosítku na procházku, vždycky jsem se cestou stavila tátu pozdravit, a ani nevím jak, už jsem mu tam pomáhala. Pokaždé jsem si všimla něčeho, co by se dalo dělat lépe. Zefektivnit, domluvit lepší podmínky... Sama od sebe jsem se posléze začala dál vzdělávat v managementu a marketingu, dokonce jsem se zúčastnila několika víkendových workshopů, abych načerpala nové informace. Přece jen jsem z oboru vypadla na moc dlouho, a hlavně jsem na vysoké studovala pouze obecný management, ne ten sportovní. Strašně mě to bavilo! Rychle jsem si vzpomněla, proč jsem ten obor vůbec kdysi začala studovat. Byla jsem ve svém živlu. Jako by mi bylo zase čerstvých dvacet a já se plná elánu vrhala na každou novou výzvu.

A když mě Peter, který vedl několik bloků právě toho workshopu, jež jsem absolvovala, ponoukl, ať se ucházím o pozici team support manažerky rugbyového týmu v Austinu, bylo to jako znamení. Sice jsem nevěřila, že by mě mohli přijmout, ale rozhodla jsem se to zkusit. Peterovi se líbil můj zápal, nové nápady a řešení, jaká jsem při krizových situacích vymýšlela.

Sháněl za sebe náhradu, nikdo z dosavadních adeptů vedení prý nezaujal, a o mně jim řekl, že jsem divoká karta, na kterou by měli vsadit.

„Teď už to bude na tobě, víc udělat nemůžu. Dokaž jim, že na to máš. Budou se tě ptát, co můžeš udělat přínosného pro tým. Já už jim na tebe dal ty nejlepší reference, a když jim ukážeš, co jsi už teď dokázala udělat pro školu bojových umění Tobiasa Dunsta, no a když už jsem u něj, u tvého otce... Kontakty jsou v tomhle světě základem všeho, a vzhledem k tomu, že právě Tobias Dunst je tvůj otec a jsi v příbuzenském vztahu s Anthonyem Reesem...“

„Neboj, něco vymyslím. Můžeš se spolehnout,“ slíbila jsem mu, protože o tuhle šanci jsem se nehodlala nechat připravit. Mělo to však jeden háček. Potřebovala jsem to dokázat sama. Bez tátovy pomoci. I bez pomoci mého švagra.

Carl

Já... tady... dneska... chcípnu!

Funěl jsem do trávy pod sebou, svaly se mi začínaly třást a pot mi kapal z čela. Nesnáším tohle vedro, je ubíjející. Nepršelo už tři dny a ze mě teče jako z vola, sotva se probudím. Počítal jsem s tím, že před zahájením další sezony budeme trénovat pořádně, ale trošku jsem doufal, že si kouč zvolí možnost držet se i uvnitř. Jsem zvyklej dřít jako mezek, ale to parno mi nedělá dobře. Jsem tu už dva roky a stejně jsou dny, kdy je to na mě prostě trochu moc. Neprší, v noci mám pocit, že chcípnu, a bolí mě z dusnýho horka hlava.

Bring Sally up and bring Sally down.

Lift and squat, gotta tear the ground.

Hudba řvala z bezdrátovýho repráku na celý hřiště. Všichni chlapi včetně mě byli zalehlí u země v kliku a drželi. Kouč přišel s nějakou novinkou, co viděl na netu, a vzhledem k tomu, že jsme měli posilovat, řekl si, že bude bezva nápad to vyzkoušet. Nejdřív nám ji všem ukázal na mobilu. Říkali tomu *push up challenge*.

Princip byl jednoduchej, jakmile se ozvalo v písničce UP, šlo se nahoru, když se ozvalo DOWN tak zase dolů, přirozeně. Pak

tam byla místa, kdy nebylo nic, což znamenalo, že jsme museli držet tam, kde jsme zrovna skončili, což bylo asi ze všeho nejnáročnější.

*Bring Sally up and bring Sally down.
Lift and squat, gotta tear the ground.
Old miss Lucy's dead and gone.
Left me here to weep and moan.*

Po téhle sloce jsem zase ryl nosem v zemi. Jistě že jsme nemohli dělat obyčejný kliky, my jsme museli být na kloubech a lokty hezky k tělu. Nikdy mi kliky nedělaly problém, nikdy. Dokonce jsem je dělal se závažím, ale většinou na počet, ne na vytrvalost. Prostě jsem jezdil nahoru dolů, a jakmile jsem nemohl na ruce, padnul jsem. Jenže tohle byl běh na dlouhou trať, držet dýl nahoře a dole, to byla dřina jako prase. Písnička dokonce v průběhu nepatrně zrychlovala, takže to bylo čím dál náročnější.

*Bring Sally up and bring Sally down.
Lift and squat, gotta tear the ground.*

A znovu, nahoru a dolů. Pár chlapů odpadlo po prvních dvou minutách. Byl jsem pyšnej na to, že jsem mezi posledníma, co zůstali, ale jestli to bude hrát ještě o trochu dýl, nejspíš ten reprák rozmlátím.

„Ffffff,“ zaslechl jsem funění kousek od sebe. Taky jsem funěl, ale dalo se to. Byl jsem strašně zvědavěj, kolik nás ještě drželo, za celou tu dobu jsem zvedl hlavu jen jednou, když se ozvalo několik zuchnutí krátce po sobě. Teď jsem byl taky na vážkách. Pokud bych zvedl hlavu, dost možná by se mi zatočila nebo bych se přestal soustředit a padnul k zemi, což jsem nechtěl. Neříká se tomu *challenge*

jen tak. Ta proklatá písnička měla prej čtyři minuty, to tvrdil kouč, a já jsem si jistě, že už jsme na konci. Dotáhnou to! Já ji pokořím!

Hlavu jsem zvedl. Podíval jsem se, kdo se mnou ještě pořád drží. Očima jsem přešel po těch padlých, co si na nás sázeli, a zrazil jsem se až na Malikovi. Vážně držíme jen my dva? Udělalo mi to radost, protože s Malikem jsem si vytvořil asi nejsilnější pouto ze všech, co jsem se přestěhoval. Nejlepším kámošem zůstane navždycky Henry, ale Malik je perfektní parťák. Byl to velký Afroameričan, nabašenej jako prase, a teď se klepal jako ratlák v zimě. Takže stejně jako já.

„Hej, Sanko, seš mrtvej?“ houknul jsem na něj pobaveně. Malik ztěžka zvedl hlavu a zakřenil se.

Bring Sally up and bring Sally down.

Lift and squat, gotta tear the ground.

Jako na povel jsme oba šli nahoru a dolů podle skladby. Sehraně jsme u toho zkřivili huby, protože už jsme mleli z posledního. Jakmile jsme se společně přiblížili k zemi a drželi jsme, Malik konečně promluvil.

„Jo, vole,“ hekl a roztřásl se ještě víc, což byla konečná. Když jsem viděl, jak se klepe a šklebí, rozchechtal jsem se jako blázen a rozesmál i jeho. Oba dva jsme se na sebe tlemili jako pitomci a s dalším heknutím jsme padli k zemi jako přezrálý kiwi.

„Ty seš ale debil,“ smál se Malik dál, zatímco jsem se převálil na záda, aby si moje ruce odpočinuly. Vůbec mi nevadilo, že jsme skončili, protože za tu srandu mi to stálo.

* * *

Ani ne za dvě hodiny jsem nedobrovolně opouštěl sprchu. V tomhle šíleném počasí bych na sebe ledovou vodu zvládl pouštět celej

den. Můžu bejt rád, že jsem se na malou chvilku konečně přestal potit. V šatně to smrdělo jako prase. Obvykle to tu páchne, ale v těchhle vedrech je to extrém, přijde to nechutný i mně. Omotal jsem si ručník kolem pasu a ještě jednou se protáhl.

„Sakra, zapomněl jsem si šampon.“ Nazul jsem si žabky a zpět do sprch. Byl jsem tam jen chvilku, když jsem zaslechl kouče Bradleyho.

„Tak, chlapi, poslouchejte!“ rozezněl se jeho hlas v šatně. Nečekal jsem, že by bylo třeba ještě něco sdělovat, ale radši jsem vyrazil honem za nima, aby mi něco neuteklo.

Sotva jsem vylezl ze sprchy, naskytl se mi pohled na prvotřídní prdelku.

Olalááá.

Měl jsem kliku, že jsem to neřekl nahlas, protože bych asi neudělal nejlepší dojem. Přímo přede mnou stál zády kouč a vedle něj nějaká ženská. Vysoká a v lodičkách snad ještě vyšší než průměrnej chlap. Na sobě sako a kraťasy, ve kterých měla prvotřídní nohy. Chvilí jsem si ten pohled užíval, ale pak mě spíš zajímalo, co se nám chystají říct, takže jsem se vydal mezi chlapy.

„S dovolením,“ zaduněl jsem jim za zády a v nose jsem zachytil příjemný parfém, když jsem se protahoval kolem ní. Vítaná změna v týchle zatuchlý šatně.

„Pardon,“ pípala a o krok ustoupila. Prošel jsem kolem chlapů ke svému věcmi a odložil šampon na lavici. Pak jsem se obrátil a konečně začal vnímat.

Tak moment.

Přimhouřil jsem oči a pozoroval tu ženu v kostýmku. Já ji znám. Hele, to je ta dáma z obchodu. *Červený jablíčko*. Tak jsem si ji pojmenoval, když jsem se bavil pohledem na její dítě, které se nemohlo rozhodnout.

Podívala se na mě, vypadala, že ji snad klepne, což bylo strašně vtipný. Okamžitě jsem roztáhl rty do pobavenýho šklebu, protože tohle setkání bylo víc než jen úsměvný. A ještě víc, když její oči zabrousily na moje břicho. Chtěl jsem na ni kývnout, aby věděla, že si ji pamatuju, ale odvrátila se, takže jsem nic nestihl a místo toho jsem si chytil konec ručníku u pasu.

„Představuju vám naši novou team support manažerku – Catherine Cooperovou...“ Jen jsem zíral. Budeme mít manažerku? Moc hezký, tohle je vážně milý překvapení. Zatímco ona se tvářila, že jsme se nikdy nepotkali, já si ji mohl prohlídnout. Normálně nejsem tak nápadnej, jenže ona se na mě snažila nedívat, tak jsem si ji mohl dovolit očumovat. S touhle manažerkou bych si určitě dal říct.

„Zdravím,“ zabručel jsem spolu s ostatníma chlapama na její pozdrav.

„Díky, Bradley,“ řekla a tomu zpropadenýmu šťastlivci věnovala zářivý úsměv. „Jak Brad říkal, jmenuji se Catherine Cooperová, ale všichni mi můžete říkat Kate. Prý si tady na formality příliš nepotrpíte...“ mrkla na nás.

Pak jsem ji ale dál nedokázal poslouchat. Nebyl jsem schopnej přestat zírat na její pohybující se rty, na prsty, kterýma si vrátila zbloudilej pramen vlasů za ucho a ani na lehce se zdvihající hrudník. Ta ženská byla prostě úchvatná!

Vůbec jsem nepostřehl, že by se s náma loučila, dokud jsem nezaznamenal její lehký mávnutí, vzdalující se sexy prdelku, ehm, záda, a pak ještě trenérův pobavený výraz, který mi jasně říkal, že viděl, jak na ni civím. A nebyl jsem sám.

Sotva se za nima zaklaply dveře, rozhlédl jsem se po chlapech kolem. Někdo se tvářil jako že nic a někdo vypadal, že je zaskočený. Dva kluky jsem odhadoval na nevoli, protože se na ženský dívali spíš svrchu. Nebude se jim líbit, že máme manažerku, a bude

zase na mně, abych se s tím vypořádal. Být kapitánem má svoje výhody, ale ne vždycky je to jen pocta.

„Viděls ty nohy?“ vytrhl mě ze zamyšlení Malik. *To teda viděl, kamaráde.*

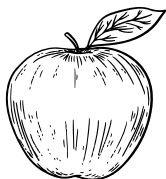
„Dlouhý až do nebe, co?“ obrátil jsem se na něj a uznale kývl.

„Kolik myslíš, že měří?“

To nevím, ale rád bych to zjistil. Vlastně by mě zajímaly i další míry. „Nemám páru, ale metr pětasedmdesát jak nic.“ Odhad jsem nikdy neměl moc dobrej. Navíc jsem byl stejně vždycky větší než drtivá většina lidí, takže mi to bylo i jedno. Centřák sem, centřák tam.

Kate

Cítila jsem všechny ty pohledy, které mi propalovaly záda, a byla jsem vděčná, že první seznamovačku s týmem mám oficiálně za sebou. Brad měl pravdu. S tou hordou testosteronu to nebudu mít zrovna jednoduché.

Ještě než jsem vstoupila do šatny, nervozita mnou téměř lomcovala. *Přece není nic složitého postavit se před bandu vrcholových sportovců, představit se a mluvit chytře!* uklidňovala jsem se v duchu.

Jenže když jsem jim najednou čelila, měla jsem co dělat, abych zachovala profesionální tvář. Většina z nich byla totiž polonahá! Jen silou vůle jsem se přinutila dlouze nezkoumat jejich svalnatá těla. Vždyť někteří měli prsa snad větší než já a tolik pekáčů buchet pohromadě by mělo být nezákonných!

Nato se okolo mě protáhl vysoký chlap s těmi nejvypracovanějšími zády, co jsem kdy viděla. A když se otočil? Jeho trup byl dokonalé umělecké dílo. A to hned ze dvou důvodů. Zprvu jeden jeho prsní sval, tomu se nedalo říkat jen prso, zdobil černý inkoust. Tetování se mu táhlo po levé straně žeber, přes *to prso*, na krk a přes rameno až po levé zápěstí. A zadruhé bylo zatraceně těžké nevšímat si těch břišáků a... *Nekoukej tam!* Napomenula jsem se, jenže...

Ručník, ke kterému se táhla úzká pěšinka rajcovních chloupků, měl omotaný nebezpečně nízko, ale tam já se přece v žádném případě nesměla dívat! Přiměla jsem se tedy vzhlednout výš a s hrůzou jsem zjistila, že se jedná o toho dobrodince z krámu, co se ho Marci odmítala pustit.

Tak jsem radši rychle spustila předem připravený proslov.

Část z nich v čele právě s tím týpkem, se kterým už jsem se setkala, nejspíš vůbec nevnímala, co jim říkám. Zcela je zaujal můj vzhled, a kdybych nebyla tak nervózní, nejspíš by mi jejich obdiv pořádně zdvihl sebevědomí. Další část na mě hleděla se zvědavostí, jiní s trochou nedůvěry a posledních pár chlapů si mě přeměřovalo vyloženě našťavaně. Asi ti, co nejsou zvyklí na ženskou autoritu.

A co tu sakra vůbec pohledával ten chlap z krámu? Náhoda je vážně blbec. Ze všech mužů ve městě musím narazit zrovna na jednoho z týmu, pro který mám nově pracovat?! Vesmír je proti mně zaujatý! Jinak to snad ani není možný, přemýšlela jsem, když jsem mašírovala chodbou.

Vždyť jaká je pravděpodobnost... najednou jsem se na místě zarazila. Snad si nevšiml, jak ho okukuju! To by mi tak ještě scházelo.

Při tom, jak jsem se před ním shodila, mě nebude brát vážně. Neměla bych si s ním třeba promluvit? Něco ve stylu: *Budeme předstírat, že jsme se nikdy nepotkali.*

Pořádně se mi ale ulevilo až v mojí nové kanceláři. Stejně jako doma se i tady povalovaly nevybalené krabice a zbytek nepořádku, co tu zanechal můj předchůdce.

„Tak jaký z nich máš dojem?“ zajímal se Brad, který mě cestou ze šatny následoval.

„Bude to náročné,“ přiznala jsem bez okolků. Brad i celé vedení mě považovali za divokou kartu. Přijali mě na základě doporučení mého předchůdce Petera a potřebovali někoho, kdo je nebude stát majlant.

„Varoval jsem tě.“

„Však já vím. Zvládnou to, jen...“

„Jen?“ povytáhl na mě tázavě obočí.

„Nečekala jsem, že tam budou všichni tak spoře oděni! Nemyslí si, že představovat mě v šatně byl zrovna dobrý nápad.“

Jenže místo toho, aby mi přisvědčil, se hlasitě rozchechtal. „Považuj to za křest ohněm,“ smál se dál.

A já na něj jen zírala. „Tys to udělal naschvál?“ došlo mi najednou. Prevít jeden.

„A stálo to za to! Kdyby ses viděla! A ty jejich výrazy,“ řehtal se na celé kolo, ale já se teda vůbec nebavila.

„Seš prevít,“ zamračila jsem se na něj, ale část napětí ze mě opadla.

„Hele, budeš pracovat s hromadou chlapů, čím dřív si zvykneš na nepříjemný situace, tím líp. Nesmíš si od nich nechat jen tak něco líbit.“

„Pokusím se.“

„Hlavně si pamatuj, že kdybychom si mysleli, že na to nemáš, tak bychom tě nenajali.“

„Díky, Brade, to jsem potřebovala slyšet.“

„Tak já tě tu nechám, jo? Předpokládám, že práce máš dost.“

„Až nad hlavu,“ přisvědčila jsem a v duchu začala procházet pomyslný seznam úkolů.

Brad na mě mávl a nechal mě o samotě.

* * *

Naposledy překontrolovat, jestli sedí termíny tréninků, zarezervování posilovny a hřiště. Sehnat náhradního řidiče autobusu za ty dva, co postupně odpadli. Původní si zlomil ruku a první náhradník si v obchodáku uhnal angínu, vlézt z toho vedra do klimatizovaného prostředí se mu těžce nevyplatilo.

A pak bych měla zavolat do Jo-teinu, jestli už pro mě mají připravené smlouvy k podpisu, abych měla něco v ruce, až za chlapy s návrhem přijdu. Jo-tein je firma, ve které jsem byla na praxi, a taky můj přínos týmu, díky kterému jsem manažerské místo získala. Kolega, co tam začínal ve stejnou dobu jako já, byl nyní generálním ředitelem a podařilo se mi ho přesvědčit, aby se stali naším novým sponzorem! Přece to dávalo smysl – protein, svaly, slavní sportovci, populární tým i sport. Dvě firmy ze stejného státu, které si vzájemně pomůžou. Byl tak nadšený, až souhlasil. Na schůzi se pak shodli, že by se chtěli stát jedním z našich hlavních sponzorů, pokud se mi povede přesvědčit chlapy, a hlavně jejich kapitána, aby natočili reklamu pro chystanou limitovanou edici příchutí proteinových jogurtů. Scénář už jsem si pročetla. Měli by intenzivně trénovat vysvlečení do půli těla, pot by z nich měl odkapávat, pomalu by se na nich měla začínat projevovat únava a pak přijde trenér s tácem plným proteinových jogurtů, díky kterým jim svaly budou líp regenerovat a jejich imunita pojede na sto procent i přes brutální déšť.

Z úvah mě vytrhlo zaklepání na dveře.

„Ahoj, můžu na slovíčko?“

„Ahoj,“ pozdravila jsem s úsměvem svého předchůdce Petera. „Jen jsem se chtěl podívat, jestli už ses stihla zabydlet, ale koukám, že moc ne.“

„Kdybys mi tu nenechal takový nepořádek...“ vytkla jsem mu z legrace. I když jsem to ze srandy myslela jen napůl. Nechápala jsem, jak se v tom všem zvládl orientovat. Smlouvy s jednotlivými hráči měl poschovávané ve dvou šuplíkách a v šanonech na skříni, aniž by v tom vládl nějaký řád. Na druhou stranu mi vždycky ochotně zvedl telefon, když jsem na něj měla nějaký dotaz.

„No jo, však ty si uděláš vlastní systém, který ti bude vyhovovat,“ pokýval hlavou. „Ale přišel jsem ti říct, že za tebou přijde

Carl Williams. Bude po tobě chtít, abys mu umožnila přestup, nejradši by svoji poslední sezonu odehrál doma na Novém Zélandu, chodí za mnou už přes rok. Každopádně mu to nesmíš dovolit. Naši fanoušci ho zbožňují a kromě toho, že je kapitán, co fakt drží tým pohromadě a zbytek chlapů k němu vzhlíží, tak je to taky nejužitečnější hráč. Za toho náhradu neseženeme.“

„Chceš říct, že za mnou přijde našťvaný Novozélanďan, co se chce už víc než dvanáct měsíců vrátit domů?“ Představila jsem si, jak mi sem nakráčí snědý chlap, co váží třikrát víc než já, bude se nade mnou tyčit, metat blesky a snažit se domoct přestupu. *Paráda*, pomyslela jsem si ironicky.

„Přesně to tím myslím, chce za rodinou a hrát po boku kamarádů,“ protočil oči, jako by mé otázce nerozuměl, a pak se na mě zazubil. „Já jsem Carlovi říkal, jak jsem rád, že už se jím nebudu muset zabývat.“

Zhluboka jsem se nadechla. Chlapi! Napřed mě Brad zatáhne do šatny a teď mi Peter škodolibě předává problém v podobě nespokojeného kapitána.

„Máš pro mě nějakou radu, jak se s ním vypořádat?“

„Stačí mu opakovat důrazně NE. Vždyť si rodinu a kámoše může užívat pak po zbytek svého života,“ pokrčil rameny.

Po tom, co mě nechal mému osudu, jsem si zašla do kuchyně uvařit čaj. Nikdo mě nikdy nepřesvědčí, že je na šálek horkého nápoje příliš velké vedro. Vždycky jsem ty, co nad mým počínáním nechápavě kroutili hlavou, poučovala o prospěšnosti zeleného čaje na lidský organismus, protože i teplý zelený čaj měl ochlazující účinky, ale škoda slov. Ponořila jsem se do práce a skončila až ve čtyři, když na mě zapípalo upozornění, že je čas jet domů.

* * *

